

de jongen en de slang (een kinderachtig verhaal)

Er was eens een jongen in de woestijn die helemaal alleen op de wereld was.
Enkel een slang hield hem gezelschap.

Hij vertelde vaak over zijn eenzaamheid en hoe hij alleen de verre horizon zag
en niemand tussen hem en de verte.

De slang luisterde en voelde met hem mee.
Ze wou dat ze iets voor hem kon doen.

De jongen voelde dat de slang triest was.
Ze was triest omdat hij zo eenzaam was.

Daarom vertelde hij vaak tegen de slang met een beetje humor en een knipoog,
een lachje en een grapje, over wat hij dacht en wat hij voelde.

Op een dag keek hij in de ogen van de slang en hij werd gek van liefde
en hij lachte heel diep en heel licht naar de slang.

En de slang lachte terug.

‘Nu heb ik je doen lachen,’ zei de jongen, ‘nu kan je gaan, je kan me vergeten.
Je hoeft niet meer zo triest te zijn.’

En de slang gleed weg, over de zanden en de heuvels en de jongen zwaaide
en ging toen slapen.

Toen hij wakker werd, keek hij naar de horizon en wat hij zag kon hij niet geloven.
Over de heuvelrug van zand kwamen wel duizend slangen op hem afgekropen.

Ze kropen over zijn armen, zijn benen en zijn rug.
Ze kropen over zijn hoofd en ééntje siste met haar trillende tong tegen zijn lippen.

‘Durf je me kussen?’ zei de slang.

De jongen moest lachen en hij gaf een kleine kus op de gevorkte tong van de slang.
Hij gaf ook een kusje op de onderkant van de tong van de slang
en op elk van haar beide wangen.

Toen werd de slang zijn zus en hij was niet meer alleen.

En ze speelden samen nog al de dagen van hun leven.